

Találkozásom a címkéző tollal

Egy kedves barátom vásárolt tőlem egy címkéző tollat, és hirtelen felindulásból megírta az „ismerkedési est” tapasztalatait. Ezt szeretném most megosztani veletek.

A Hangvilág hírleveléből értesültem arról, hogy létezik egy címkéző toll. Így utólag belegondolva már hallottam erről, de mivel nem volt elérhető, nem foglalkoztam vele különösebben. Kapva az alkalmon egyből fel is hívtam a Kovács Zolit, hogy a reklámszövegen túl meséljen nekem erről, majd meg is egyeztünk, hogy beszerzek egyet hamarosan.

Előzetesen csak tervezgettem, hogy mire fogom használni. Én nem nagyon főzök, maximum teát, abból viszont nagyon sok féle van otthon. A nevük, összetevőik pedig hosszúak ahhoz, hogy Braille címkézővel jelölgessem meg őket. Ezen kívül rengeteg technikai kütyü vesz körül, amiről jó lenne tudni, hogy pontosan milyen típus, mikor lett véve, mennyi garancia van rá. Külső háttértáraknál fontos a méret, és hogy milyen témakörben mentek rá adatokat. Ezek nagyon fontos információk, ha az embernek számtalan adathordozója, eszköze van.

Nem beszélve a rengeteg cd és dvd-ről, amik a polcaimon sorakoznak. Leginkább azért sem hallgatom őket, mert lusta vagyok megkeresni azt, amelyiket hangulatom volna meghallgatni. Régebben elkezdtem feliratozni a Braille címkézővel, de még az egy harmadán sem jutottam túl - lusta vagyok én ehhez. Úgyhogy ilyenek forogtak a fejemben, miközben már-már a családom agyára mentem, amikor vasárnapi vendégeinket szolgáltam ki kávéval, és bizony mindenki mást kért. Én meg nem tudtam hirtelen, hogy melyik dobozban melyik kávé lakik. Végül az „ej ha lenne címkéző tollam” sóhajjal átadtam valamely körülöttem álló látónak az olvasni valót.

Zolival kiegyeztünk, hogy elküldi nekem a tollamat. Amíg vártam, elkezdtem kutakodni a neten utána. Megnéztem az RNIB honlapján. Ott egyből rátaláltam a termékre, és gyorsan letöltöttem használati útmutatót. De nem olvastam el, mert szándékunk az volt, hogy kipróbálom, mit tudok kezdeni vele magamtól, mindenféle segítség nélkül. Azért készenlétbe tartottam a doksit, hátha rászorulok valamely pillanatban.

Végre csöngetek és a kezembe nyomtak egy könnyű, műanyag dobozt. Izgatottan leültem, és bontogatni kezdtem. Nem tudom ki, hogy van vele, én mindig imádom kiemelni az új elektronikai kütyüimet a dobozuktól. Az első érintés már-már olyan, mint amikor először

adok vagy kapok pusztit egy csinos lánytól. Meghitt pillanat ez egy a technika iránt ilyen mértékben elkötelezett embernek, mint én.

Kicsit meglepődtem. Toll? Ahhoz képest nagy. De azért megmagyaráztam magamnak, hogy miért ekkora. Azért ebbe komoly elektronika van, meg elem, meg mindenféle, amiről nem tudunk. Kb akkora, mint az a régi 4 színű toll.

A leírás nélkül kezdtem el nyomkodni. Ha azt mondanám, hogy egyből rájöttem a kezelésére, akkor hazudnék. Nem tudtam bekapcsolni. Azt azért feltételeztem, hogy az egymás alatt lévő gombok közül valamelyik végén van a power gomb, de hogy alul vagy felül, azt nem tudtam. Nyomkodtam én mind a kettőt, de semmi. Kicsit önmagamban csalódva behívtam a leírást, és gyorsan, a címsorokon ugrálva megtaláltam az eszköz bekapcsolásának módját. Hümm. Igen! Kb öt másodpercig kell nyomni a power gombot. Hát jó. Nyomtam addig. És életre kelt! Hangjelzéssel adta tudtomra, hogy harcra kész.

Mielőtt bármit csináltam volna vele, a dobozban jobban szétnéztem. Megtaláltam az USB kábelt, a nyakpántot, és egy zacskóban a címkéket. Ebből láttam, hogy milyen kis picik a kerek címkék, teljesen alkalmas bárminek a felcímkezésére, mivel csak kb egy centi átmérőjűek. Aztán ahogy jobban tapizom a dobozt, rájöttem, hogy „mintha itt a csomagoláson lenne ilyen címke”. Pont olyan kerek kiemelkedések vannak a csomagoláson, mint amekkorák a kerek címkék. Odatartom az egyikhez a tollat, és megszólal. Úh. A kézikönyv egy fejezetét kezdte el darálni. Végignézem, négy címke van. Hát akkor az elsőhöz odaérintem, erre abbahagyja, amit eddig szövegelt, és elkezdte az új címkét „olvasni”. A felvételkedzítést tudtam meghallgatni legelőször, aztán végig mentem a négy címkén. Mindet meghallgattam. Képet kaptam arról, hogy mi micsoda a tollon. Hogyan kell kinyitni a csatlakozókat rejtő védőlapot, melyik gomb micsoda, stb. A „hangjegyzetek” be is mutatják a toll használatát, legalábbis a hozzájuk tartozó hangjelzéseket is lejátsza. Nagyon tetszett ez a megoldás.

A mode gomb volt kicsit homályos nekem. Ezért ezt elolvastam a kézikönyvből is. Ott írja, hogy 8 előre felvett címke van. Négy elől, és négy hátul. Megtaláltam a többit is, így azt is meghallgattam. A mode gombbal három mód közül lehet választani. Mode 1 a felvétel és saját címke lejátszás, Mode 2 az előre felvett címkék jobb minőségű lejátszása, Mode 3 pedig az mp3 lejátszás.

Munkám és életvitelem során gyakran szükségem van gyors hangjegyzetek rögzítésére. Erre a címkéző toll alkalmas lehet. Általában az ember egy adott helyen dolgozik, vagy nála van a laptopja, stb. Nekem van a laptopomhoz egy kis állvány, amin kényelmes a munka, és

valóban mindig velem van. Erre ráragasztottam hat címkét, így hat gyors feljegyzésre van módom, ami több is, mint szükséges.

Első tapasztalataim ilyenek. Konklúzióként elmondhatom, hogy egy hasznos, jól kezelhető, egyértelmű eszközt kap az ember a kezébe. Csak javasolni tudom mindenkinek, akinek olyan, vagy hasonló problémákat kell nap, mint nap leküzdeni, mint amiket fentebb írtam.

Dudás Imre

Utóirat.

Azt Imre nem említi, hogy a dobozon lévő hangcímkék eredetileg angol nyelvűek. Annyira megtetszett neki az eszköz, hogy tisztán önszorgalomból, megcsinálta a magyar nyelvű változatot. Ezt a nemes gesztust a magam és sorstársak nevében is itt szeretném megköszönni.

Kovács Zoltán a Hangvilág kft ügyvezető igazgatója.